

KAMARÁS KLÁRA

Tizennégy sor

(Tibornak)

Tizennégy sorban eldalolni
mindent, mi fontos, hogy` lehet?
Tizennégy sor, beosztva rendre,
lefed egy egész életet.

Tíz sorban annyi minden fér el:
öröm, csalódás, bánatok.
Még van idő, és fő a szándék.
Azt hiszem, hozzáfoghatok.

Hat sor van már csak, az se teljes.
Kár, hogy e pár sor ily selejtes,
s e dal már nem lehet remek,

és három sor... jaj, kezdek félni...
Egy sorba azt lehet csak írni,
hogy voltam és szerettelek.

Gésa egy régi képen

Ruhája, mint a fésző rózsa szirma,
magasan zárt és rengeteg.
Körötte érzed, hogyan lengenek
az illatok és édes permetek.

Feltűzött kontya, mint az ében.
Közönyös arca hold az éjben.
Mintha könyvet olvasna éppen,
oly egykedvűn matat e képen.

Minden dicsérő szó itt oly banális,
mert tekinteted odarebben máris,
ahol a szoknya bomlik kétfelé...
Ott látszik két parányi lába,
mintha mindig felhőkön járna.
Mindenkié ő, s talán senkié.

Mint fák a szélben

A dombtetőn, a ház előtt
két roskatag fa. Összenőtt,
hatalmas kettős korona,
mint életünk sok ág-boga...

Milyen szél tűzte őket egy halomra?
A csíraélesztő tavaszi pompa
ideje véget ért.
Ki nő nagyobbra, virít szebben?
Vívtak együtt és egymás ellen
fényért, esélyért, életért.
...És ág törött, gallyak szakadtak,
mikor viharban összecsaptak...
...de mégis támasz, mégis társ az,
akit a sorsod melléd választ...

Most mintha azt zúgnák a szélben:
– Vigyázz!
– Vigyázok...
– Érted s értem!
– Ha te kidőlsz, nekem is végem...

Várjuk a VERSLISTA Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>